

Sladké neštěstí

Bláža čekala ve Slávii, ale kamarádky opět nepřicházely. Konečně se objevila Olina. „Tady, Olinko... tady.“

Olina se zarazila. „Co tu děláš?“

„Jak co tu dělám? Je snad druhá středa v měsíci, ne?“

Olina se ustrašeně nadechla. „Už? Pane bože, ten čas letí. Jenomže mně do toho něco vlezlo, víš. Mám tu vernisáž. Nemůžu, fakt. Vzala bych tě s sebou, ale je to jenom pro zvané.“

„Aha. Copak ty maluješ?“

„Někdy ti to vysvětlím. Ale zítra taky nemůžu. Hraje Slávie. Příští měsíc, miláčku. Nezlob se.“ Políbila Blážu na tvář a byla pryč.

Bláža se za ní dívala jako malé děvčátko, na které nezbylo mávátka.

Na hřbitově vládl důstojný klid. Bláža došla ke hrobu, kde Dana vytrhávala poslední letošní plevel a řekla: „No to je pěkný. To je pěkný!“

„Fuj,“ lekla se Dana. „Tohle mi nemůžeš dělat. Chodíš jak duch.“

„Na hřbitov to jo, ale do hospody ne, co? Měla jsi být ve Slávii.“

„Ale běž, přece jste to nemohly myslet vážně.“

„Co by ne? Smrtelně vážně.“

„Olina přišla? To bych se divila.“

„Náhodou přišla. Ovšem jenom pro to, že tam měla vernisáž.“

„No jasně. Buď je na fotbale, nebo kouká na obrazy.“

„Ono jí to pořád drží?“

„To je kvůli Ivanovi. Však víš, Mánes to sice nebyl, ale malovat uměl. Jenomže maloval sport. A to se nikdy moc nenosilo.“

Bláža si rýpla. „Pamatuju si, že mu šly koulařky.“

„Krasobruslařky taky. Já už se tak špatně ohýbám. Taky tě bolí záda?“

„Ty si nemáš co stěžovat, jsi o deset let mladší.“

„O devět a půl.“

Po cestičce se blížil fešák s konví vody. Měl lakýrky a vypadal jak barevný motýlek

v černobílé televizi. Bláza na něho zůstala koukat. Pak se obrátila na Danu. „Proboha, co to je? Vidíš to? Ten snad utekl z výlohy, nebo co.“

Měla mlčet. Exot se zastavil u hrobu a postavil konev na zem. Řekl: „Ruku líbám.“

„Vy se neznáte,“ chladně řekla Dana. „To je Alan. Můj přítel. A tohle je Bláza, kamarádka z ulice, jak jsem dřív bydlela.“

Trapas. Bláza přivřela rozpačité oči. „Těší mě.“

„Ano,“ zajásal Alan. „Slyšel jsem. Mnoho jsem toho slyšel. Jedna lumpárna za druhou.“

„Ale my ji nekazily,“ bránila se Bláza. „Ona běhala pořád za námi a byla učenlivá.“ Alan morbidně zažertoval: „Děvčata, děvčata. Máte štěstí, že pomalu umíráte a hříchy se vám promlčují.“

„Na takové štěstí jsem se těšila celý život,“ řekla Bláza ironicky.

Alan políbil Danu a uklonil se před Blázou. „Rád bych o těch lumpárnách slyšel, ale chvátám na kuželky. Hrajeme takovou domácí ligu. Těšilo mě.“ Kdyby řekl – víckrát mi nechod' do cesty, znělo by to stejně.

„Mě taky.“

„Pa,“ přidala se Dana. „A nezapomeň, dělám halušky.“

„Budu přesný. Na shledanou.“

Bláza za ním užasle hleděla. „Poslechni, to od něj nebyl moc dobrej fór s tím umíráním.“

„Ale byl ze života,“ bránila ho Dana.

„Promiň. Já nevěděla, že k tobě patří. Znáš mě...“

„Hlavně se nezačni omlouvat. Já vím, že vypadá jako vydání Sinatry, ovšem v trochu pestřejších barvách, ale já ho mám ráda.“

„Jasně, vždyť jo. Co s tou Slávií, abysme to nezamluvily...?“

„Dej pokoj.“

„Tedy nezlob se, Dano, ale ty ses hrozně změnila. Bývala jsi jako vítr, kvůli tančování jsi ani nespala a teď...“

„Unavila jsem se. To je celý.“

„To chceš trávit život na hřbitově nebo u sporáku?“

„Co mám dělat? Jezdit po světě?“

„Třeba. Co já vím?“

„Nepleteš si mě náhodou s japonskou důchodkyní?“

Zastavily se v urnovém háji. Mlčky hleděly na místo s fotografií kamarádky Bety Sváčkové. Po chvíli Bláza řekla:

„Jo! Představ si, že mě vykradli.“

„Nepovídej. Kdo?“